

MÁR MEGINT A MORVAI

MEGKÉRDEZTEM A KAZÁNKIRÁLYT

Morvai kifejti a véleményét, megszakítás nélkül, ilyen a stílusa, ez egyben önportré is. Kemény és egyenes beszéd – csak a vele való egyeztetés után adhatja le a szerkesztőség. Ez megtörtént. Az alábbi közlés azonban korántsem jelent feltétel nélküli egyetértést. Úgy érezzük: Morvai úr egy újmódi korjelenség – a megvagyonosodott vállalkozóé, aki időnként előszeretettel képzelettel azt, hogy a pénz birtoklása egyúttal az egyetlen igazság bizománya is. Gondolatait egy lehetséges (tegyük hozzá: érdekes és tanulságos) magánvéleményként tartjuk tiszteletben, s ekként közvetítjük. (A szerk.)

El szabadult a pokol, amióta Morvai Ferenc bejelentette, hogy az általa szponzorált magyar-szovjet-amerikai expedíció megtalálta Petőfi Sándor csontjait a távoli Szibériában.

Vad indulatok kavarognak. Megszaporodtak a Petőfi-szakértők. Kié Petőfi, kinek kell Petőfi? – folynak a csatározások.

Szerencsére akadnak, akik a tudomány egzakt módszereivel sora-koztatják föl az ellenérveket, és ezzel valóban segítenek, hogy bizonyosságot szerezzünk.

Sokakat viszont egyáltalán nem érdekelnek a tények. Szerintük – függetlenül attól, hogy Petőfi vagy nem Petőfi – legendafosztástól, illúziórombolástól kell tartanunk.

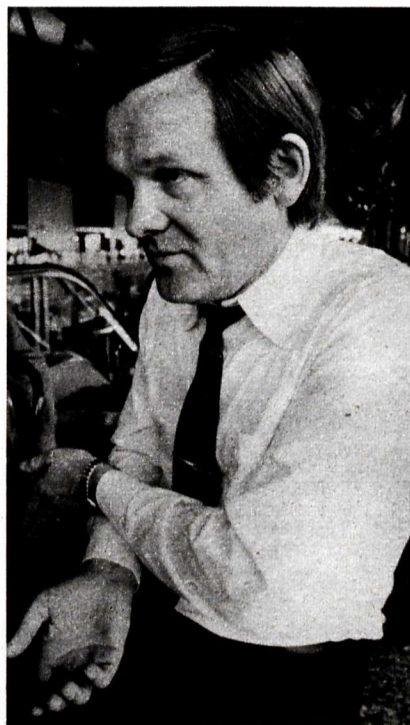
Petőfi mindig is politikai ügy volt. Zászlót jelentett. És valóban – ahogy Ady is mondja – „Petőfi nem alkuszik”.

*

– Morvai úr, mi a véleménye arról, hogy magát egyesek inkorrekt, szélhámos, demagóg, szenzációhajhász, pallérozatlan dilettánsnak tüntetik fel?

– Szálka vagyok az elvtársak szemében, mert egy működő gazdaságot hoztam létre. Lassan húsz éve foglalkozom kazánfejlesztéssel és -gyártással, és ezek mára világszer- te csúcstechnológiát jelentenek. Egy éve önálló kereskedelmi joggal is rendelkezem, és évi 1-2 millió dol- lárrel javítom az ország devizagaz- dálkodását. Jelenleg nem tudok annyit gyártani, amennyit el tudnék adni. A Megamorv kazánokat ismerik a világban – és nem azért, mert vörös színűek.

Higgye el, nem volt könnyű tal- pon maradnom. Ahol csak lehet, ke- resztbe tesznek nekem, minden al- kalmat megragadnak, hogy szak- mai és emberi hitelemet lerombol- ják. Legutóbb az év elején a HVG- ben megjelent egy mocskolódás a

kórházi alkalmazású hulladéké- géttel kapcsolatban. Azóta már működik Debrecenben, és újabb megrendeléseim vannak – ám erről hallgatnak.

Engem lehet felülvizsgálni, és le- het nálam leltározni. Meg is tették, már 18 alkalommal indult büntető- eljárás ellenem, és én mindet meg- nyertem. Közben ugyan volt három infarktusom, a családom meg szét- esett.

Nekem nincs szükségem reklám- ra, nemcsak a kazánjaimat, engem is ismernek. Amerikában tagja va- gyok a Pittsburgi Gazdasági Ta- nácsnak és a KGST világában is otthonosan mozgok. De az országot is járom, havonta átlagosan 5-10 ezer magyar emberrel találkozom. Hol volt még Petőfi, amikor a Re- form népszerűségi vizsgálatában a politikusok – Grósz, Pozsgay, Ki- rály – után a negyedik lettem. Ta- valy Petőfi nélkül is több száz cikk jelent meg velem kapcsolatban.

Miért lenne nekem üzlet Petőfi? Tízmilliót kockáztattam, és a tudó- sok is csak egy százalék esélyt lát- tak arra, hogy megtaláljuk Petőfit. És mivel a kormánynak nincs pén- ze, a temetés is 5-6 millióba kerül.

Emlékművet is fogok állíttatni, és egy alapítványt is teszek a magyar- ság múltjának felkutatására, és a vi- lágszabadság eszméjét föl vállalók számára.

Én csak egy csökönyös, törzs- könyvezett parasztyerek vagyok. Félárva. Nem volt, aki kiverje a ci- git és a poharat a kezemből. Magam döntöttem el, hogy nem iszom és nem dohányzom. Már az első lépé- seknél, amikor felvetődött a Petőfi- probléma, láttam, hogy mekkora el- lenállásba ütközök. Azt mondták: „Morvai ne dobjon téglát a pocso- lyába.” Szóval, akkor elhatároztam, hogy csak azért is megcsinálom. Nem azt, hogy Petőfit hazahozom, hanem hogy végére járok egy le- gendának.

De azt ne gondolja, hogy ez az el- ső eset, hogy a nemzeti kultúrára ál- doztam. Három éve jelentettem meg a Magyarország szent koronája című könyvet, amiben bizonyítják, hogy a szent koronánk nem külön- böző időben készült, hanem egysé- ges egész. Természetesen a kutató- sokat is én finanszíroztam. A száz- ezer példányból 56 ezret szétosztot- tam az érettségiző diákoknak, mert a nemzeti múltunkkal való törődés- re akarom őket ösztökélni. Tízezer példány még raktáron van, a többi a Magyarok Világszövetségének ad- tam. Ezért a tevékenységemért 2 millió forintra büntettek. Ezt az APEH hozzácsapta az adóhoz, Köpeczi volt művelődési miniszter pedig neheztelt az általam írt előszó miatt.

Hát nem tartja röhejesnek? Fél éve kétfélmillió forintot helyeztem el letétben, amiből a Hitel című folyó- iratnak szeretnék alapítványt tenni. A Fővárosi Tanács azonban – a ká- kán is csomót keresve – húzza-ha- lasztja a dolgot.

A magyar őstörténeti kutatást is támogatni fogom. És látja, mégis kí- gyót-békát kiabálnak rám. Azt hí- resztelik, hogy megvásároltam a nemzetközi antropológusbizottsá- got. Pedig a szovjet tudóst az állam delegálta, az amerikaiakat a wa- shingtoni igazságügyi szervezet küldte. A magyar Kiszely profesz- szor is nemzetközi hírű, megbecsült tudós, aki még soha nem adta a ne- vét lelkiismeretével össze nem férő üggyhez.

Amikor megtalálták és azonosí- tották Petőfit, a szovjetek a segítsé- günkre siettek és kormánybizottsá- got hoztak létre Petőfi földi marad- ványainak kormányzintú átadásá- ra. A magyarok pedig meg sem mozdultak. Így történhetett meg, hogy miközben Petőfi maradványa- it Barguzinból Moszkvába akartuk szállítani, megfelelő okmányok hiá- nya miatt Petőfit útközben Ulan- Udében „letartóztatták”.

Sőt az általunk küldött részletes tájékoztatást visszafogták, az elle-

nünk áskálódó, önjelölt Petőfi-kutatóknak viszont teret engedtek. Az MTV megakadályozta, hogy a magyar nép figyelemmel kísérje az eseményeket, elutazásunk előtti este felrúgták a szerződést, visszaléptek. De arra nem számítottak, hogy én reggelig megállapodom a 32 városi tévével, s ezek azóta is sugározzák a műsort. A nagy külföldi tv-állomásoknak is odaadom – ingyen. Nagyon sajnálom a magyar népet, de az MTV csak akkor közvetítheti, ha menesztik a kb-sofőrből felemelkedett vezetőjüket, az 1-es és a 2-es program vezetőit felelősségre vonják és nyilvánosan magyarázatot adnak a történetekre. Felháborító, hogy egy ilyen fontos hírközlő szerv, mint a televízió, még mindig nem a nemzeté, hanem mocskos részérdekeket szolgál ki.

Elhíhet, elegendő van a sztálinista módszerekből, lépten-nyomon beléjük ütközöm. Én műveletlen ember vagyok – marxista egyetemre jártam, és el is olvastam minden szakkönyvet. A szerzők szépet álmodtak, de egyes elvtársak vizet prédikálnak és bort isznak, tönkreteszik az országot, és maholnap reformisták lesznek.

Én nyílt kártyákkal játszom, nincs miért lapulnom. Én a szemükbe mondom az igazságot, nem félek, a szerszámot nem veszik ki a kezemből. Gondolhatja, nem vagyok túl népszerű a körökben. Úgy nem lehet viselkedni, ahogy a *Grósz* úr is, aki a véleményét percenként megváltoztatja. A vezetőknek következetesnek és a lábujjukig tisztességesnek kell lenniük.

Én nem akarok politizálni, mocskos dolog a politika, mégis több tömegszervezet alapításában vettem részt. Csak az nem tetszik, hogy a magyar emberek, a Juli nénik és Jóska bácsik érdekeit egyik se akarja igazán képviselni. Az emberek csalódtak, mert becsapták őket, elégük van már, ki van a micsodájuk a pártokból. A Magyar Demokrata Fórumot nagyon becsülöm, de szerintem nem párt formájában kellene működniük, hanem érdekvédelmi szervezetként.

Azt is problémásnak látom, hogy az új politikai csoportosulások csak kritizálnak, de semmiféle kiutat nem vázolnak fel. Úgy másfél éve Dunaújvárosban megkérdezték tőlem: „Mit tennék, ha tehetnének valamit?” Akkor elmondtam, hogy legelőször is a gazdaság talpra állítására egy, mindenek fölött álló gazdasági kormányt hoznék létre. Továbbá, az MSZMP-t elszámoltatnám a vagyonával. A nyugdíjakat felülvizsgálnám és szabályoznám, mert ha egyes elvtársak nem 30-40 ezret kapnának, akkor a Mari néniknek és Pista bácsiknak is több jutna 3-4 ezernél.

Nem engedném meg, hogy a maradék állami vagyont részvények és más manipulációk révén széthordják. Mert mit gondol, ki tudja ma megvenni a földet? Nem a létminimumon és az az alatt élők, akik irkálják nekem a leveleket, s akiknek évi 2,5 milliót küldök szét. Szóval nem a rászoruló, hanem az elvtársak, a tsz vezetői tudnák csak megvásárolni. A földet pedig ugyanúgy kellene visszaadni a parasztnak, ahogyan elvették tőle.

De ugyanez a helyzet a vállalatokkal is. Ha a pártot sikerül kire-

keszteni a gazdaságból, ott lesznek helyette a bankárok, akik ugyanúgy nem értenek a termeléshez, mert uzsorakamattal fölvasárolják a vállalatokat. A veszteséges vállalatokat oda kellene adni szerződésbe az arra alkalmas vállalkozóknak és megmondani nekik, mennyit termeljenek, a többi már az ő dolguk. Hagyni kell az embereket kibontakozni, én se megyek oda a hegesztőnek parancsolgatni, mert nem tudok he-

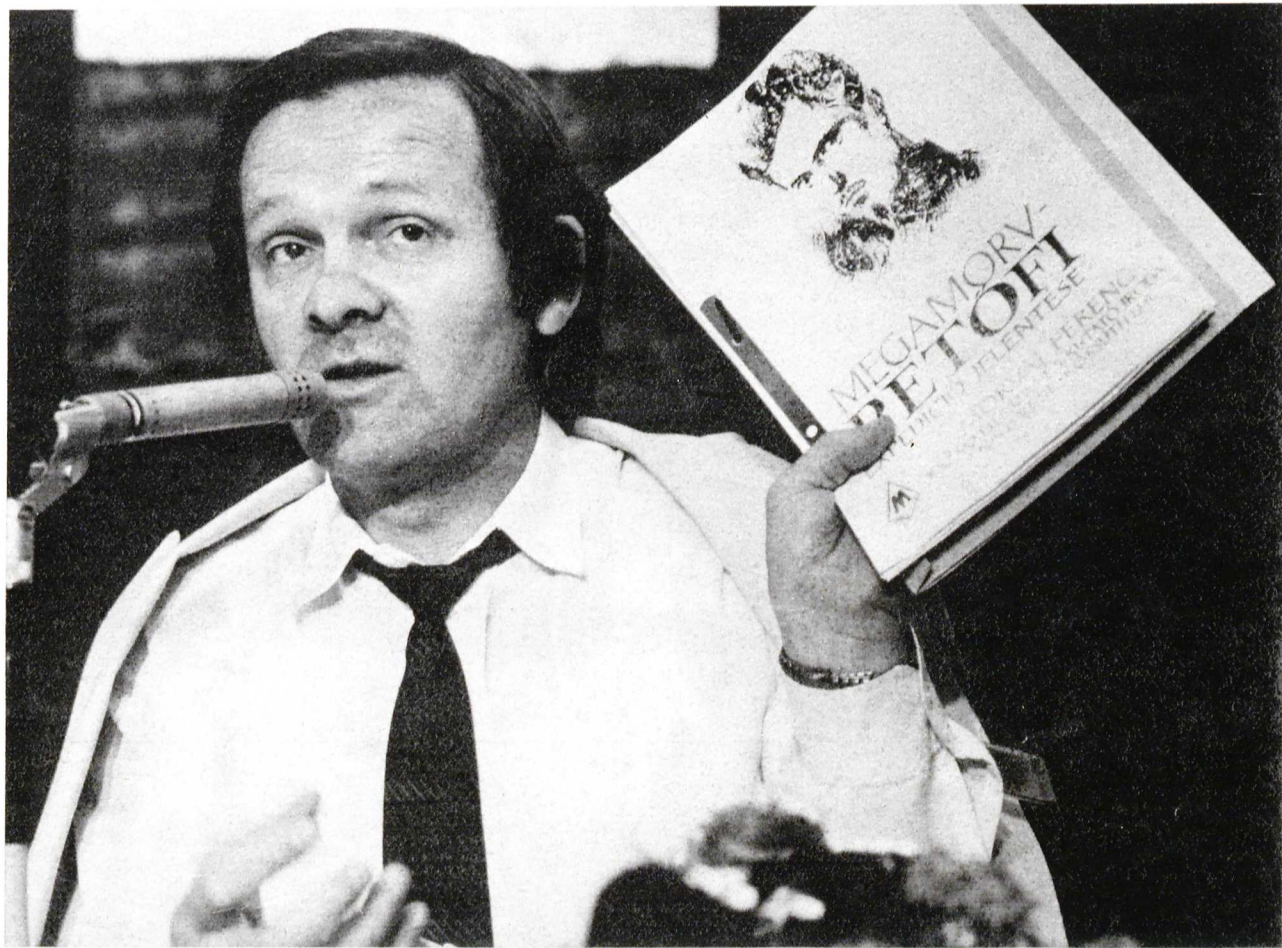
lanul kiszabott adót, mert nem tudnám kifizetni, hanem azért, mert jogtalanul egy forintot is sajnálok kidobni.

Nem lehetünk már uradalmi cselédek. Az embereket szembeköpi és elhíhet velük, hogy esik az eső. Nem szabad engedni, hogy azokat, akik akarnak valamit, elárverezzék, tönkretegyék. Egy vállalkozás sikerességéhez idő kell, persze hogy nem tudják visszafizetni a rövid le-

az APEH egyes alkalmazottait, pert indítottak ellenem, én meg nyilvános tárgyalást kértem. A legnagyobb meglepetésemre – megszűntették az eljárást.

CSONKA GABRIELLA

Morvai belefojtotta a szerzőbe a kérdéseket. Elgondolni sem merjük, mi lett volna, ha a szerző próbálja meg Morvaiba fojtani a válaszokat. (A szerk.)

Fotó: BÁNKÜTI ANDRÁS

geszteni. A dolgozónak éreznie kell, hogy köze van saját munkájához.

Szóval, ott van a baj, hogy az elvtársak nagyon ravaszul eladják a gyárakat, az ország maradék felét is, hogy továbbra is a helyükön maradhassanak. Erről már beszéltem nyilvánosan. *Angyal Ádám* is jelen volt, és én megkérdeztem tőle: nem így akar ő is a gyára élén maradni? Tiltakozott persze, de én emlékeztettem egy apróságra. Korábban meg akartam venni a tiszafüredi gyáregységüket, jóval az értéke alatt adták volna, de az üzlet nem jött létre, mert csökkenteni akartam a vezetőség, növelni a fizikai dolgozók létszámát – de ezt nem fogadták el.

Már nem magamért harcolok, de nem akarom, hogy ezt a kálváriát mindenkinek végig kelljen járnia. Ezért szerveztem tavaly egy menedzseriskolát, kéthetenként váltották egymást a turnusok, egy turnus százezer forintomba került. Szóval, én személy szerint arra tanítottam őket, hogy ne hagyják magukat, ha tisztességes szándékkal dolgozni akarnak, tegyék, akár engedély nélkül is. A munka nem lehet bűn. Én is évekig telepengedély nélkül dolgoztam, az APEH viszont el akarja vinni a jövő évi vetés árát. Jegyezze meg, ha az ember elültet egy almafát, arról le akarja szedni az őt megillető gyümölcsöt. Én nem azért nem fizetem ki az APEH által jogta-

járátú uzsorakamatos kölcsönökét. Az én dolgozóimnak egymillió forintot alapítványt tettem, hogy ne kelljen az uzsorásokhoz menniük. Talán még az idén létre fogjuk hozni a vállalkozók érdekvédelmi szervezetét. Az első ilyen fórum is itt volt a műhelyemben. Tizenötezer vállalkozót tartok nyilván számítógépemben.

Ismétlem, nem magamért csinálom. Nekem már elegendő jövedelemem és vagyonom van. Ha a hátralévő életemben csak malmoznék, akkor is kijönnék belőle. Hát normálisnak tart? Reggel 6-tól éjszaka 11-ig talpon vagyok, és gyűjtöm a pofonokat, pedig ennyi pénzből már élvezhetném is az életet.

Naponta meg kell küzdenem a fennmaradásomért, létjogosultságom bizonyításáért. Képzelve csak el, az üzemem előtt kiszélesíttem az utat, az árok helyére egy parkoló-sávot betonoztattam, egy egyenruhás portás vigyázza, hogy a hozzám érkező gépkocsik csak ezt az oldalt használják. És erre mi történik? Kiraktak az utca mindkét oldalára várakozást korlátozó táblát. Hát ilyen harcokat vívok nap nap után, időm jelentős része erre megy el.

De nem panaszkodom. Kellemes dolgok is érnek. A közelmúltban a miskolci és az egri pártbizottságon előadást tartottam. Ezt titokban felvették magnóra, s mert letolvajoztam, hozzá nem értőnek tituláltam